26/04/2019

Ο Εσπερινός της Αποκαθηλώσεως στην Αλεξάνδρεια

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Μεγάλη Παρασκευή 26 Απριλίου το πρωί ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε στην Ακολουθία των Μεγάλων Ωρών και στον Εσπερινό της Αποκαθηλώσεως και ανέγνωσε στο εκκλησίασμα την Ποιμαντορική Εγκύκλιο του, στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου Αλεξανδρείας.

Η Ποιμαντορική Εγκύκλιος Μεγάλης Παρασκευής

Ενώπιον τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου, ἐνώπιον τοῦ Σταυροῦ ἐπί τοῦ ὁποίου κρέμαται χωρίς εἶδος καί χωρίς κάλλος ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος ὑπομένει τήν ἀτιμωτική αὐτή τιμωρία καί τόν θάνατο γιά χάρη τῶν ἀνθρώπων πού ἀποσκίρτησαν ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί ἔγιναν μέ τή θέλησή τους ὑποχείρια τοῦ διαβόλου διά τῆς ἁμαρτίας, ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος τολμᾶ νά ἐπαναλάβει μία φράση τοῦ προφήτου Ἰερεμίου. «Ὁ καυχώμενος ἐν Κυρίῳ καυχάσθω». Αὐτός πού καυχᾶται, ἄς καυχᾶται δοξάζοντας τόν Θεό.

Πῶς εἶναι ὅμως δυνατόν νά μιλᾶ γιά καύχηση ὁ μέγας ἀπόστολος, ὅταν βρισκόμαστε ἐνώπιον τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου μας, ὁ ὁποῖος συκοφαντήθηκε, κατακρίθηκε, χλευάσθηκε, βασανίσθηκε καί ἀπέθανε ἐπί τοῦ Σταυροῦ; Πῶς εἶναι δυνατόν νά μιλᾶ γιά καύχηση ὁ ἀπόστολος, ὅταν γνωρίζει ὅτι ὁ Κύριός του καταδικάσθηκε νά πεθάνει ὡς κακοῦργος, χειρότερος καί ἀπό αὐτόν ἀκόμη τόν Βαραββᾶ, καί ὑπέμεινε ἀκόμη καί τήν εἰρωνεία τοῦ ἑνός ἀπό τούς ληστές πού σταυρώθηκε μαζί Του;

Καί ὅμως σέ αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἀντίφαση, σέ αὐτό ἀκριβῶς τό παράδοξο κρύβεται τό μεγαλεῖο τοῦ Χριστοῦ, τό ὁποῖο ἐπιδιώκει νά μᾶς ἀποκαλύψει ὁ ἀπόστολος

Παῦλος. Καυχᾶται ἐν Κυρίῳ, γιατί ἀκριβῶς ὁ Κύριός του καί Κύριός μας, εἶναι αὐτός ὁ ὁποῖος σταυρώθηκε γιά χάρη μας, εἶναι αὐτός ὁ ὁποῖος σταυρώθηκε γιά τή σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Καυχᾶται ἐν Κυρίῳ, γιατί κανείς ἀνίσχυρος καί κανείς ἀβέβαιος γιά τόν ἑαυτό του, δέν θά τολμοῦσε νά θέσει τόν ἑαυτό στή διάθεση τῶν ἐχθρῶν του, ὅπως ὁ Χριστός, ἐνῶ εἶχε τή δύναμη νά παραστήσει τίς λεγεῶνες τῶν ἁγίων ἀγγέλων Του γιά νά Τόν σώσουν. Καυχᾶται ἐν Κυρίῳ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, γιατί ὁ Χριστός ὑπομένει τή σταυρική θυσία, ὑπομένει τόν Σταυρό καί τόν θάνατο ὄχι ἀπό ἀνάγκη, ἀλλά ἀπό ἀγάπη. Γίνεται αὐτός κατάρα, γιά νά λυτρώσει τόν ἄνθρωπο ἀπό τήν κατάρα. Ὑπομένει τήν ἀτίμωση, γιά νά χαρίσει σέ μᾶς τήν τιμή τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ. Ὑποφέρει τήν ὀδύνη τοῦ μαρτυρίου καί τοῦ Σταυροῦ, γιά νά χαρίσει σέ μᾶς τήν ἀπαλλαγή ἀπό τή θλίψη καί τή χαρά. Πεθαίνει ὁ ἴδιος μέ τόν πιό φρικτό καί ἀτιμωτικό θάνατο, γιά νά χαρίσει σέ μᾶς τή ζωή καί τήν ἀνάσταση. Εἶναι, λοιπόν, δυνατόν, γνωρίζοντας ὅλα αὐτά κανείς νά μήν καυχᾶται, δοξάζοντας τόν Θεό;

Νά, γιατί καί ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος δέν διστάζει νά ἐπαναλάβει τή φράση τοῦ προφήτου Ἰερεμίου «ὁ καυχώμενος ἐν Κυρίῳ καυχάσθω». Νά, γιατί τολμᾶ νά διακηρύττει ὅτι τό μοναδικό του καύχημα εἶναι ὁ Σταυρός τοῦ Κυρίου. «Ἐμοί δέ μή γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μή ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Γαλ. 6.14).

Ποιό εἶναι ὅμως τό νόημα αὐτῆς τῆς καυχήσεως, ὥστε νά μήν καταντήσει κενή καύχηση, νά μήν ἀποδειχθεῖ μάταιη, ὅπως ὅλες οἱ καυχήσεις τῶν ἀνθρώπων, καυχήσεις γιά τήν ἰσχύ, γιά τόν πλοῦτο, γιά τή δόξα, γιά τήν ἐπιρροή στούς ἀνθρώπους καί τήν ἐξουσία; Τό νόημα τῆς καυχήσεως τοῦ ἀποστόλου «ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου» εἶναι ἡ δυνατότητα, τήν ὁποία δίδει καί σέ ἐκεῖνον, ἀλλά καί στόν καθένα ἀπό ἐμᾶς, πού πιστεύουμε σ᾽ Αὐτόν νά σταυρώσουμε μέσα μας τόν κόσμο καί νά σταυρωθοῦμε γι᾽ Αὐτόν. «Δι᾽ οὗ ἐμοί κόσμος ἐσταύρωται κἀγώ κόσμῳ», συνεχίζει ὁ ἀπόστολος.

Ἄν ἡ Σταύρωση τοῦ Κυρίου μας ἔγινε, γιά νά μᾶς ἀπαλλάξει καί νά μᾶς λυτρώσει ἀπό τήν ἁμαρτία, ἐμεῖς ἔχουμε τή δυνατότητα νά ἐπεκτείνουμε αὐτή τή νίκη καί αὐτόν τόν θρίαμβό Του μέσα μας, νικώντας μέ τή δύναμή Του τόν κόσμο, πού εἶναι ἡ αἰτία τῆς ἁμαρτίας, ἀλλά ἔχουμε καί τή δυνατότητα νά ἀπομακρυνθοῦμε ἀπό αὐτήν, σταυρώνοντας τόν ἑαυτό μας γιά τόν κόσμο, νεκρώνοντάς τον δηλαδή ἑκούσια γιά ὅλες τίς κακίες καί τίς πονηρίες πού προέρχονται ἀπό τόν κόσμο.

Καί αὐτή ἡ σταύρωση, αὐτή ἡ προσωπική μας σταύρωση γιά τήν ἁμαρτία, πού ἔχει βέβαιο τό ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιτυχίας, γιατί στηρίζεται στή δύναμη τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου μας, εἶναι πού θά μᾶς κάνει νά ζήσουμε καί τό Πάθος ἀλλά πολύ περισσότερο τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μας, συνανιστάμενοι μαζί Του στή χαρά

τῆς λαμπροφόρου ἐκείνης ἡμέρας.